

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců: a) G.E. a b) M.E.**, oba bytem ... *oba zastoupeni JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář se sídlem nám. Míru 143, Domažlice*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2011, čj. RR/786/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou došlou soudu dne 22.4.2011 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23.2.2011, čj. RR/786/11, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Tímto rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Holýšov ze dne 26.11.2010, čj. StO/125/2010/Ku, kterým byla – k žádosti J. a D. B. – umístěna stavba Rodinný dům, H., na pozemku parc. č. 1369/4 a 1560 v k.ú. Holýšov a vydáno stavební povolení na tuto stavbu.

Územní plánování a stavební řád jsou upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“ nebo „*stav. zák.*“).

Obecné požadavky na využívání území jsou stanoveny vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“ nebo „*vyhl. č. 501/2006 Sb.*“).

Pokud stavební zákon nestanoví jinak, na postupy a řízení podle tohoto zákona se použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 192 stavebního zákona].

Žalobci v žalobě, stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, namítají, že umístění stavby a stavba není šetrné k zájmům žalobců jako vlastníků sousedního pozemku, což je v rozporu s § 76 odst. 2 stav. zák. Žalobci spatřují nešetrnost k jejich zájmům v postavení vlastníků sousedního pozemku parc. č. 1370/8, který je druhem zahradou spadající do zemědělského půdního fondu, v tom, že umístění stavby dle rozhodnutí správních orgánů obou instancí jim prakticky znehodnotí část zahrady určenou k pěstování rostlin, nebude možné ji k takto určenému stávajícímu účelu využít, přičemž vzhledem k rozměrům pozemku nelze k takto určenému účelu využít ani jiného náhradního místa. Argumentace žalovaného tím, že problematika zastínění pozemků není právními předpisy řešena a u navrhované stavby rodinného domu je dodržena vzdálenost 2 m od společných hranic pozemků stanovená v § 25 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb. nemůže být a ani není dostatečným odůvodněním správního uvážení při řešení odvolacího důvodu žalobců, spočívajícího v odůvodněné námitce nešetrnosti k jejich zájmům jako vlastníků sousedního pozemku. S touto námitkou se nevypořádal ani prvoinstanční správní orgán, který konstatoval, že stín budovy není důvodem pro odepření vydání stavebního povolení, aniž by respektoval fakt, že jde o umístění stavby, a ve své podstatě, stejně jako žalovaný, v důsledku údajně chybějící právní úpravy, rezignuje na řádné vyřešení jím samotným postavené otázky, zda umístění stavby v těsné blízkosti pozemku žalobců s okny ve stěně sousedící s pozemkem žalobců, právě s ohledem ke všem okolnostem, nad míru přiměřenou poměrům neobtěžuje žalobce a zejména pak na vyřešení otázky nejpodstatnější, tedy zda je šetrné k zájmům žalobců jako vlastníků sousedního pozemku. Napadené rozhodnutí je tedy výsledkem nepřijatelné libovůle a ve své podstatě je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Kromě výše uvedeného je nešetrnost k zájmům žalobců dána též tím, že je jim, s ohledem zejména k § 23 odst. 2 a § 25 vyhl. č. 501/2006 Sb., umístěním povolované stavby v bezprostřední blízkosti hranice s jejich pozemkem, navíc umístěním stavby s okny obytných místností ve stěně sousedící s jejich pozemkem, do budoucna ve své podstatě znemožněno užít vlastní pozemek ke stavbě domu, resp. rekreační chaty, kdy záměr takto učinit dali již v průběhu řízení najevo a platný územní plán tomu nebrání. Přitom žadatelům o umístění stavby nic nebrání v umístění stavby dále od pozemku žalobců směrem k pozemku parc. č. 1369/1 a žadatelé ani nijak nezduvodňují, proč by měla být jejich stavba umístěna co nejbližší k pozemku žalobců. Naopak v počáteční fázi s umístěním stavby dále od pozemku žalobců souhlasili. K argumentaci žalovaného použité v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci namítají, že takovou argumentací se nelze rozumně a po právu vypořádat s dotčenou námitkou jako námitkou odůvodňující nešetrnost k zájmům žalobců ve smyslu § 76 odst. 2 stav. zák. Také v tomto

ohledu je napadené rozhodnutí výsledkem nepřipustné libovůle a ve své podstatě je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

V žalobě se dále namítá, že způsob řešení likvidace dešťových vod pomocí vsakovací jímky bez přepadu do kanalizace neodpovídá hydrogeologickým poměrům v dané lokalitě, kde je špatné vsakování, jak bylo ze strany žalobců doloženo podklady od výrobce vsakovací nádrže. V podrobnostech žalobci odkazují na svoji argumentaci a důkazní návrhy učiněné v průběhu správního řízení. Přestože žalobci tuto námitku uplatnili již v podaném odvolání, žalovaný se s ní řádně nevypořádal a na svoji roli správního orgánu v daném ohledu zcela rezignoval. Úprava velikosti, tvaru a hloubky uložení vsakovací nádrže před realizací projektu tento problém neřeší (*podstatou je, zda se bude jednat o vsakovací nádrž s přepadem do kanalizace či nikoliv*) a neřeší jej ani poukaz na skutečnost, že projektovou dokumentaci zpracovala odborná osoba. I odborná osoba může udělat chybu. Od toho, aby byla takováto případná chyba odstraněna, je tu právě společné územní a stavební řízení a v něm vystupující správní orgán. Je to tedy mimo jiné právě žalovaný, kdo měl posoudit, zda projektová dokumentace stran řešení likvidace dešťových vod odpovídá poměrům v území a právním předpisům (viz § 90 stav. zák.). Pokud žalovaný na tuto svoji roli rezignoval, je jeho rozhodnutí nezákonné.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že žalobci uplatňují v žalobě stejné námitky, které uplatnili ve společném územním a stavebním řízení a v odvolání. Žalovaný trvá na tom, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a že o námitkách uplatněných v odvolání rozhodl v souladu s právními předpisy, stejně jako stavební úřad, který ve svém rozhodnutí podrobně odůvodnil zamítnutí námitek žalobců. Vzhledem k tomu, že žalobci uplatnili v žalobě stejné námitky jako v odvolacím řízení, odkazuje žalovaný na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

– 1 –

Šetrnost k zájmům vlastníků sousedních pozemků

Ze správních spisů soud zjistil, že stavba rodinného domu je navržena tak, že nový rodinný dům bude umístěn ve vzdálenosti 2,1 m od hranice s pozemkem žalobců parc. č. 1370/8 (viz C2 – Koordinační situace stavby).

Dne 5.5.2010 uplatnili žalobci námitku proti umístění stavby, v níž uvedli, že umístěním stavby v zadní části jejich pozemku dojde k nepřiměřenému zastínění jejich pozemku. Současně

umístěním stavby v blízkosti hranice jim bude znemožněna zástavba jejich pozemku. Takto umístěná stavba odporuje normám na oslunění sousedních pozemků a není šetrná k zájmům vlastníků sousedních pozemků. Umístění stavby 2 m od hranice s jejich pozemkem současně odporuje vyhlášce č. 501/2006 Sb., kdy umístěním stavby v blízkosti hranice pozemků nesmí být znemožněna zástavba sousedních pozemků.

Rozhodnutím ze dne 26.11.2010, čj. StO/125/2010/Ku, Městský úřad Holýšov pod výrokem *III.*, v němž rozhodl o námitkách účastníků územního řízení, námitku žalobců týkající se zastínění pozemku č. parc. 1370/8 a znemožnění jeho zástavby zamítl. Zamítnutí této námitky ve vztahu k zastínění pozemku parc. č. 1370/8 odůvodnil správní orgán I. stupně tím, že stavba vznikne na pozemku 1369/4 a stín této stavby by měl dopadat na pozemek č. parc. 1370/8, který je v současné době užíván jako zahrada (245 m²). Na pozemku se nachází zastavěná plocha – garáž o ploše 30 m². Celkem se jedná o plochu 275 m². Rušení vlastníků sousední nemovitosti není samotným zřízením stavby, ale rušení může vznikat jejími účinky. Stavební úřad posuzoval námitku z hlediska jemu známých stavebních předpisů. Stavební zákon oslunění sousedních nezastavěných pozemků neřeší. Také vyhláška č. 501/2006 Sb. se svým obsahem k oslunění sousedních pozemků nevyjadřuje. Stavební úřad prověřoval i možnost vložit stavebníkovi do podmínek územního rozhodnutí povinnost respektovat normu ČSN 73 4301 – Obytné budovy z června 2004 doplněnou o normu ČSN 73 0581 – Oslunění budov a venkovních prostor – metoda stanovení hodnot ze září 2009. Došel však k názoru, že se jedná o nevymahatelnou podmínku. Tedy podmínku nad rámec působnosti stavebního úřadu. Úřad vycházel z úvahy, že stavební zákony včetně všech prováděcích vyhlášek oslunění sousedních pozemků neřeší. Ke stanovení této podmínky tudíž není žádný právní důvod. Pouze se jedná o zohlednění požadavků souseda. Stín budovy není důvodem k odepření vydání stavebního povolení. Ve vztahu ke znemožnění zástavby pozemku č. parc. 1370/8 správní orgán I. stupně zamítnutí této námitky odůvodnil tak, že s ohledem na znění limity v současné době platného územního plánu – *území zahrad, přípustná je výstavba ojedinělých RD vesnického charakteru* – by stavební úřad v případě žádosti o vydání stavebního povolení na stavbu rodinného domku s ohledem na velikost pozemku č. parc. 1370/8 – 275 m² tuto žádost zamítl. Stavbu by považoval za nepřiměřené zahuštění zástavby. Na základě prověření všech stavebnímu úřadu známých podkladů bylo rozhodnuto uvedenou námitku žalobců zamítnout.

Své odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodnili žalobci mj. tím, že stavba není šetrná k zájmům vlastníků sousedních pozemků. Umístění stavby, tak jak je plánováno, jim prakticky znehodnotí větší část jejich zahrady určenou k pěstování rostlin a nebude možné tuto část k těmto účelům využít. Vzhledem k rozměrům pozemku nemohou využít ani jiného náhradního místa. Pokud by chtěli v zadní části jejich pozemku vybudovat rekreační chatu o přiměřených rozměrech dle platného územního plánu, bude jim tento záměr znemožněn vzhledem k umístění rodinného domu v bezprostřední blízkosti hranice s jejich pozemkem. Odvolatelé požadují posunutí rodinného domu na minimální vzdálenost 3,5 m tak, aby jim nebyla znemožněna zástavba.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 23.2.2011, čj. RR/786/11, jímž bylo odvolání žalobců zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Holýšov potvrzeno, Krajský úřad Plzeňského kraje k zastínění pozemku žalobců a znemožnění jeho zástavby uvedl, že problematiku zastínění pozemků jako takových skutečně žádný z platných právních předpisů

neřeší. Jediným předpisem, který upravuje zastínění, je ČSN 73 4301 Obytné budovy a vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (ust. § 12 a 13). Jak je však již ze samotného názvu této normy a také vyhlášky patrné, jejich obsah se vztahuje pouze pro navrhování obytných budov nebo obytných částí budov, či staveb s pobytovými místnostmi a jejich umístování do území. Limity oslunění, obsažené v normě a kritéria proslunění, obsažené ve vyhlášce, se na oslunění (zastínění) pozemků nevztahují. Předmětem ochrany jsou tedy nepochybně budovy (stavby). Pozemkové parcely nejsou ve výčtu uvedeny. Na pozemku odvolatelů se nenachází žádná stavba pro bydlení ani pro rekreaci, pouze stavba garáže. Navrhovaná stavba rodinného domu je umístěna 2,1 m od společných hranic s pozemkem parc. č. 1370/8 k.ú. Holýšov, je tedy dodržena vzdálenost 2 m od společných hranic pozemků stanovená v § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavební úřad v územním řízení při posuzování splnění obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu § 90 písm. c) stav. zák. zkoumá možnost vlivu umístované stavby na sousední pozemek podle skutečného stavu a podle stávajícího využití v době rozhodování. Nemůže přihlížet k ničím nepodloženému záměru zástavby sousedního pozemku. Namítají-li odvolatelé jako účastníci územního řízení, že by navrhovaná stavba bránila budoucím stavebním záměrům, vezme stavební úřad takové námitky v úvahu pouze tehdy, pokud již i tito o povolení jimi zamýšlené stavby sami požádali. Jestliže je vlastníkovu povoleno umístění stavby na pozemek zákonem předpokládaným postupem, nejde bez dalšího o porušení vlastnického práva vlastníka pozemku sousedního, ani o porušení rovnosti práv účastníků řízení. K budoucím eventuálním stavebním úmyslům se nepřihlíží.

Žalobci namítají, že umístění stavby a stavba není šetrná k jejich zájmům jako vlastníků sousedního pozemku. Stavba rodinného domu je, jak výše uvedeno, navržena tak, že nový rodinný dům bude umístěn ve vzdálenosti 2,1 m od hranice s pozemkem žalobců. Vzdálenost rodinných domů od společných hranic pozemků nesmí být podle § 25 odst. 2 věty první vyhlášky č. 501/2006 Sb. menší než 2 m. V právě přezkoumávané věci se však žalobci dovolávají šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků (§ 76 odst. 2 stav. zák.).

Podle § 76 odst. 2 stav. zák. každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy.

Podle § 90 stav. zák. v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu *a)* s vydanou územně plánovací dokumentací, *b)* s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, *c)* s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, *d)* s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a *e)* s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Je tu tedy třeba zodpovědět otázku, jaký má povinnost „být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb“ dopad, resp. zda z § 76 odst. 2 stav. zák. lze dovozovat povinnost

žadatele o vydání územního rozhodnutí (a právo vlastníků sousedních pozemků), aby – zřejmě jen v těch případech, kdy je to objektivně možné – šel - k uspokojení jejich zájmů - nad rámec požadavků stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména obecných požadavků na využívání území.

Soud má za to, že tomu tak není. Ze zákonné dikce totiž nic takového dovodit nelze. Vyjádření „je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb“ je podle názoru soudu nutno rozumět tak, že žadatel je povinen jednak dbát požadavků uvedených v § 90 stav. zák. a jednak být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Jde o dvě samostatné povinnosti s podstatně odlišným právním režimem. Něco jiného by mohlo být, kdyby zákonodárce výslovně nebo alespoň naznačením tyto povinnosti propojil (např.: je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být **přítom** šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb). Kritéria posuzování záměru žadatele jsou stavebním zákonem vymezena taxativně. V územním řízení stavební úřad posuzuje záměr žadatele toliko z hlediska požadavků uvedených v § 90 stav. zák., ne též z hlediska šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Stavební úřad je tedy povinen poskytnout vlastníků sousedních pozemků a staveb ochranu proti nesouladu záměru žadatele s požadavky uvedenými v § 90 stav. zák. (je-li tím přímo dotčeno jejich vlastnické nebo jiné věcné právo k těmto pozemkům a stavbám), není však oprávněn jim poskytnout ochranu proti nešetrnosti žadatele k jejich zájmům (§ 90 stav. zák. *a contrario*). Pojetí šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb jako jakési korigující zásady územního rozhodování, což by bylo něco skutečně zásadního, by se podle názoru soudu muselo také již někde projevit; důvodová zpráva k vládnímu návrhu stavebního zákona z roku 2006 se však o takové šetrnosti ani slůvkem nezmiňuje a soud žádný takový názor nezaznamenal ani u doktríny a ani v závěrech soudní praxe.

Ustanovení § 76 odst. 2 stav. zák., podle něhož každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, nepředstavuje podle názoru soudu korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon a jeho prováděcí právní předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.

Ustanovení § 76 odst. 2 stav. zák. tedy vlastníků sousedních pozemků a staveb neposkytuje takové právo na šetrnost k jejich zájmům ze strany žadatele o vydání územního rozhodnutí, které by bylo svěřeno pod ochranu stavebních úřadů (příp. odvolacího správního orgánu). Za této situace správní orgány nepochybily, jestliže se neztotožnily s požadavkem žalobců korigovat v jejich prospěch za použití šetrnosti k jejich zájmům vzdálenost umístěvaného rodinného domu od společných hranic pozemků stanovenou v § 25 odst. 2 větě první vyhlášky č. 501/2006 Sb.

K vyjádření žalovaného správního orgánu soud dodává, že ustálená soudní praxe se shoduje v tomto právním názoru: „*Namítají-li sousedé jako účastníci územního řízení či řízení o odstranění stavby, že by navrhovaná či dodatečně povolovaná stavba bránila jejich budoucím stavebním záměrům, vezme stavební úřad takové námítky v úvahu pouze tehdy, pokud již i tito sousedé o povolení jimi zamýšlené stavby sami požádali. K budoucím eventuálním stavebním úmyslům se nepřihlíží a sousedé se v tom případě mohou úspěšně bránit pouze poukazem na*

rozpor projednávané stavby s obecně závaznými právními předpisy.“ (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6.2.2001, sp. zn. 30 Ca 206/2000 = SJS 774/2001).

Vzhledem k uvedenému soud neshledal žalobní bod namítající nešetrnost k zájmům vlastníků sousedních pozemků důvodným.

– 2 –

Likvidace dešťových vod

Ze správních spisů bylo zjištěno, že likvidace dešťových vod je navržena tak, že srážkové vody ze střechy objektu budou svedeny dešťovou kanalizací do vsakovací jímky (viz F4 – Zdravotní instalace).

Dne 5.5.2010 uplatnili žalobci námitku proti předložené dokumentaci, v níž uvedli, že v projektové dokumentaci je nedostatečně řešena otázka vsakování dešťových vod (projekt nepočítá s odvodem dešťových vod do kanalizace, ale se vsakem). Navržená retenční nádrž není opřena o geologický průzkum v dané lokalitě. Po konzultaci s výrobcem specializované nádrže mají žalobci oprávněnou obavu, že velikost nádrže, tak jak je řešena v dokumentaci, nebude dostatečná a bude docházet k nepřiměřenému zaplavení jejich pozemku při vytrvalých nebo dlouhotrvajících deštích. Vyhláška č. 501/2006 Sb. stanovuje povinnost vyřešení otázky vsakování srážkových vod. Žalobci nenamítají nic proti uvedenému způsobu vsakování srážkových vod, jen požadují dořešení dané otázky úplnou projekční dokumentací opřenou o geologický průzkum dané oblasti.

Rozhodnutím ze dne 26.11.2010, čj. StO/125/2010/Ku, Městský úřad Holýšov pod výrokem *III.*, v němž rozhodl o námitkách účastníků územního řízení, námitku žalobců týkající se řešení vsakování dešťových vod a doplnění dokumentace o geologický průzkum oblasti zamítl. Zamítnutí této námítky odůvodnil správní orgán I. stupně tím, že projekt vypracoval autorizovaný inženýr pro pozemní stavby Ing. Martin Volf (ČKAIT – 0201109). V části F4 se projektant potřebnou retencí a vsakovacími vlastnostmi podloží podrobně zabýval a stavební úřad nemá důvod, s ohledem na zodpovědnost projektanta za předkládané doklady, se domnívat, že byly použity nepravdivé či jinak upravené podklady. Částečně také vychází z místní znalosti terénu s ohledem na stav vsakování již v území postavených objektů. Na základě prověření všech stavebnímu úřadu známých podkladů bylo rozhodnuto uvedenou námitku žalobců zamítnout.

Své odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodnili žalobci mj. tím, že nesouhlasí s povolením řešit likvidaci dešťových vod pomocí vsakovací jímky, tak jak je uvedeno v dokumentaci. Nechali výrobce usazovací nádrže posoudit vhodnost navrhovaného řešení vzhledem k hydrogeologickým poměrům v dané lokalitě. Dle jeho vyjádření není vhodné, vzhledem ke špatnému vsakování, řešit vsakovací nádrž bez přepadu do kanalizace.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 23.2.2011, čj. RR/786/11, jímž bylo odvolání žalobců zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Holýšov potvrzeno, Krajský úřad Plzeňského kraje k likvidaci dešťových vod uvedl, že projektant navrhl konkrétní řešení odvodu dešťových vod, v závěru uvedl, že velikost, tvar a hloubka uložení vsakovací nádrže bude

upravena před realizací vzhledem ke skutečným geologickým (hydrogeologickým poměrům) v místě. Jak již uvedl stavební úřad, projekt vypracovala oprávněná osoba, autorizovaný inženýr pro pozemní stavby a techniku prostředí staveb, specializace technická zařízení Ing. Martin Volf, přičemž konkrétně tuto dílčí část projektové dokumentace Ing. Josef Janda, autorizovaný inženýr pro vodohospodářské stavby. Projektant odpovídá nejen za správnost a úplnost všech jím zpracovávaných dokumentů, ale i za jejich celistvost a je mu výslovně uloženo dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se ke konkrétnímu stavebnímu záměru.

K tomu soud uvádí, že v územním řízení stavební úřad posuzuje mj. to, zda záměr žadatele je v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území. Podle § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. je vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení splněno [§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně 0,4.

Žadatelé o vydání územního rozhodnutí předložili projektovou dokumentaci, v jejíž části F.4 – Zdravotní instalace se mj. uvádí, že velikost, tvar a hloubka uložení vsakovací nádrže bude upravena před realizací vzhledem ke skutečným geologickým (hydrogeologickým) poměrům v místě umístění. Žalobci se v odvolání dovolávají vyjádření výrobce usazovací nádrže, že vzhledem ke špatnému vsakování není vhodné řešit vsakovací nádrž bez přepadu do kanalizace. Žadatelé o vydání územního rozhodnutí i žalobci předložili návrhy potřebného objemu retenční nádrže zpracované výpočtovým programem ASIO RN V1.4. V návrhu předloženém žadateli se uvažuje písek střední a počítá se s vsakem 0,075 l/s, v návrhu předloženém žalobci se uvažuje jílovitý písek a počítá se s vsakem 0,001 l/s. Z toho plyne odlišná doba prázdnění retenční nádrže a tedy i rozdílné názory na adekvátnost tohoto řešení.

Stavební úřad akceptoval záměr žadatelů. Řešení likvidace dešťových vod tedy zůstalo částečně otevřené: bude bez přepadu do kanalizace, ale velikost, tvar a hloubka uložení vsakovací nádrže bude upravena před realizací vzhledem ke skutečným geologickým (hydrogeologickým) poměrům v místě umístění. Ohledně závěru o respektu k požadavkům stanoveným v § 90 stav. zák. vzal proto soud v úvahu konkrétní navrhovanou situaci v území. Podle části C.2 projektové dokumentace – Koordinační situace stavby se vsakovací jímka nachází na opačné straně než je pozemek žalobců parc. č. 1370/8 a nejkratší vzdálenost mezi vsakovací jímkou a tímto pozemkem činí cca 14 metrů. Mezi garáží žalobců na parcele č. 1138 a vsakovací jímkou se přitom nalézá objekt žadatelů na parcele č. 1142 a mezi částí zahrady žalobců č. parc. 1370/8 a vsakovací jímkou bude stát nový rodinný dům žadatelů. Z toho je zřejmé, že nedostatečná likvidace dešťových vod by primárně poškozovala žadatele samotné.

S ohledem na vzdálenost vsakovací jímky od pozemku žalobců, druh jejich pozemku (zahrada), překážku před jejich pozemkem (objekt bydlení žadatelů) a vlastní zájem žadatelů na likvidaci dešťových vod, jakož i charakter námítky žalobců [nemíří do § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb.], má soud za to, že v daném případě lze aprobovat postup správních orgánů spočívající v akceptaci záměru žadatelů zřídit vsakovací jímku bez přepadu do kanalizace, jejíž parametry budou vzhledem ke skutečným poměrům v místě umístění upřesněny před

realizací, tj. po ověření poměrů ve výkopové jámě, aniž by byl požadován předchozí geologický průzkum dané oblasti, a to zejména vzhledem ke kvalitě projektové dokumentace a zodpovědnosti projektantů za ni, jakož i místní znalosti terénu s ohledem na stav vsakování již v území postavených objektů.

Za této situace soud neshledal důvodným ani žalobní bod týkající se likvidace dešťových vod.

Vzhledem k uvedenému má soud oproti žalobcům za to, že v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, ve spojení s předchozím rozhodnutím Městského úřadu Holýšov není nesprávné a nezákonné a postup správních orgánů, jímž k vydání svých rozhodnutí dospěly, není vadný.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. září 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová